

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **M. P.**

skazanego za czyny z art. 222 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 30 kwietnia 2025 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 11 marca 2024 r., sygn. akt VIII Ka 263/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 12 grudnia 2022 r., sygn. akt III K 180/22,

postanowił:

- 1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., art. 429 § 1 k.p.k. kasację w odniesieniu do skazania M. P. za czyn z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii pozostawić bez rozpoznania;**
- 2. w pozostałej części kasację oddalić jako oczywiście bezzasadną;**
- 3. zwolnić skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sporządzenia uzasadnienia z urzędu wymaga rozstrzygnięcie z pkt 1 części dyspozytywnej postanowienia. W tym zakresie należy wskazać, że Sąd Okręgowy w Białymstoku zmienił w części wyrok Sądu pierwszej instancji m.in. w ten sposób, że przypisany oskarżonemu czyn zakwalifikowany z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii uznał za wypadek mniejszej wagi, zakwalifikował go z art. 62 ust. 3 wymienionej ustawy i wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. obrońca we wniesionej kasacji wskazał, że wyrok Sądu odwoławczego zaskarża w całości, jednak najwyraźniej nie dostrzegł, że art. 523 § 2 k.p.k. stanowi, iż kasację na korzyść można wnieść w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Z kolei art. 524 § 4 pkt 1 k.p.k. wyłącza to ograniczenie, gdy strona wniesie kasację z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. W kasacji wniesionej przez obrońcę M. P. żadnego z tych uchybień nie podniesiono, zatem w odniesieniu do skazania oskarżonego za czyn zakwalifikowany z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na podstawie powołanych wyżej przepisów kasację należało pozostawić bez rozpoznania jako niedopuszczalną z mocy ustawy. Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 1 postanowienia.

U Z A S A D N I E N I E

M. P. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 25 października 2021 r. w B. przy ul. [...] kierował groźby karalne pozbawienia życia pod adresem D. O., przy czym groźby te wywołały w nim uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.;
2. w dniu 25 października 2021 r. w B. przy ulicy [...] naruszył mir domowy D. O. poprzez nieopuszczenie garażu będącego częścią budynku mieszkalnego jednorodzinnego, pomimo wielokrotnych żądań pokrzywdzonego, tj. o czyn z art. 193 k.k.;
3. w dniu 25 października 2021 r. przy ulicy [...] w B. znieważył funkcjonariuszy publicznych Policji, tj. st. sierż. Ł. J., sierż. M. M. słowami powszechnie

uznawanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.;

4. w dniu 25 października 2021 r. przy ulicy [...] w B. naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego Policji st. sierż. Ł. J. poprzez kopnięcie go w głowę podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych, tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k.;

5. w dniu 25 października 2021 r. przy ulicy [...] w B. naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego Policji sierż. M. M. poprzez kopnięcie jej w głowę, powodując u niej powierzchowny uraz głowy, który to stanowi naruszenie czynności narządu ciała na czas nie przekraczający dni 7 podczas pełnienia przez nią obowiązków służbowych, tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k.;

6. w dniu 25 października 2021 r. w B. przy ulicy [...] posiadał wbrew przepisom ustawy środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 1,67 grama netto, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 12 grudnia 2022 r., sygn. akt III K 180/22, uznał oskarżonego M. P. za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów, z tym że w przypadku czynu z pkt 3 za miejsce jego popełnienia przyjął ulicę [...] w B. oraz III Komisariat Policji w B., zaś w przypadku czynu z pkt 4 za miejsce jego popełnienia przyjął III Komisariat Policji w B. i wymierzył oskarżonemu:

- za czyn z pkt 1 karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn z pkt 2 karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn z pkt 3 karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyny z pkt 4 i 5 przyjmując, że stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., karę 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyn z pkt 6 karę 1 miesiąca pozbawienia wolności (pkt I wyroku).

Na podstawie art. 91 § 2 k.k. Sąd orzekł karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II), na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczając oskarżonemu na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 25.10.2021 r. od godz. 18:30 do dnia 29.03.2022 r. do godz. 18:30 (pkt III). Na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądził od oskarżonego M. P. na rzecz pokrzywdzonej M. M. kwotę 3000 zł tytułem nawiazki

(pkt IV). Nadto rozstrzygnął w przedmiocie kosztów sądowych, obciążając nimi oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w zakresie pkt I, II, IV i V. Zarzucił:

I. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, która doprowadziła do rozstrzygnięcia wszelkich niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a mianowicie:

1. wybiórcze obdarzenie walorem wiarygodności zeznań świadka D. O., jedynie w zakresie w jakim korespondują z przypisaniem zarzucanych czynów oskarżonemu, pomijając szereg sprzeczności i nieścisłości w zeznaniach świadka, przede wszystkim zaś jego oświadczenie złożone funkcjonariuszowi Policji zaprzeczające obawom spełnienia gróźb oraz jego postawę, reakcję na oskarżonego i informowanie o okolicznościach zdarzenia w trakcie przyjazdu funkcjonariuszy na miejsce zdarzenia;

2. wybiórcze obdarzenie walorem wiarygodności zeznań świadka A. B., jedynie w zakresie w jakim korespondują z przypisaniem zarzucanych czynów oskarżonemu, pomijając niewpisujące się w oskarżenie zeznania, a to m.in. co do słów „zajebię was” wykrzykiwanych bez konkretnego adresata, na przemian z „tato pomóż, mamu pomóż” oraz zeznań o braku obawy D. O. spełnienia gróźb,

3. odmówienie wiarygodności zeznaniom świadka W. P. pośrednio jedynie z uwagi na fakt, że jako osoba najbliższa oskarżonemu - ojciec, ma interes w korzystnym rozstrzygnięciu sprawy;

4. odmówienie wiarygodności pozostałym wyjaśnieniom oskarżonego, poza tymi, w których wprost lub pośrednio przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów z pkt III do VI;

5. niesłuszne uznanie, że M. P. miał w trakcie interwencji celowo kopnąć funkcjonariuszkę Policji M. M., podczas gdy był duszony i stosowano wobec niego nadmierną ilość środków przymusu bezpośredniego, interwencja zaś prowadzona była w sposób nieprawidłowy.

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść:

1. poprzez uznanie jakoby częściowe zeznania świadków Ł. J. i M. M. dowodziły sprawstwa zarzuconych oskarżonemu czynów w pkt I i II, podczas gdy ich zeznania dotyczą w przeważającej części pozostałych zarzutów, a nie gróźb i naruszenia miru domowego;

2. poprzez oparcie ustaleń jedynie na zeznaniach świadków wskazanych w uzasadnieniu wyroku w sprawie, z pominięciem ustaleń z nagrań z kamery nasobnej funkcjonariusza Policji Ł. J..

III. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k., wyrażającą się niezasadnym oddaleniem wniosku dowodowego oskarżonego w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii innego zespołu biegłych psychiatrów i psychologa, np. z Instytutu Psychiatrii i Neurologii w [...] – innej instytucji medycznej niż dotychczasowa, wobec znacznych rozbieżności w wydawanych wobec oskarżonego opiniach sądowo-psychiatryczno-psychologicznych w krótkim czasie.

IV. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. wyrażającą się niezasadnym oddaleniem wniosku dowodowego oskarżonego w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu neurochirurgii (chirurgii naczyniowej) w sytuacji stanu zdrowia oskarżonego (rozległa malformacja tętniczo-żylna lewego płata skroniowego, niedowidzenie połowiczne lewostronne), który uległ znacznemu pogorszeniu w dniu zdarzenia 25.10.2021 r. lub krótko po nim w jego następstwie.

V. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. wyrażającą się niezasadnym oddaleniem wniosku dowodowego oskarżonego w przedmiocie zobowiązania Komendanta Komendy Miejskiej Policji w B. do wydania paralizatorów elektrycznych, które posiadali na swoim wyposażeniu w czasie interwencji w dniu 25.10.2021 r. funkcjonariusze: Ł. J., K. A., P. W., B. L. i zabezpieczenia ww. paralizatorów, jako rzeczy mogącej stanowić dowód w sprawie z uwagi na wysokie prawdopodobieństwo użycia jednego z nich wobec oskarżonego M. P..

VI. Obrazę przepisów prawa materialnego - art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez ich niezastosowanie i niezakwalifikowanie czynu z pkt VI jako przypadku mniejszej wagi, gdzie wobec posiadanych środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 1.67 grama netto na własny użytek postępowanie mogło zostać umorzone.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, a w przypadku braku ku temu podstaw wymierzenie łagodniejszej kary, w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, z prymatem kary wolnościowej, zaś w zakresie czynu z pkt VI warunkowe umorzenie postępowania. Jako wniosek ewentualny postulował uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W apelacji skarżący zamieścił także wnioski dowodowe.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 11 marca 2024 r., sygn. akt VIII Ka 263/23, zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że:

- uchylił zawarte w pkt II części dyspozytywnej rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności,
- orzeczoną za czyny z pkt 4 i 5 karę pozbawienia wolności obniżył do 8 miesięcy,
- uznał, iż czyn z pkt 6 stanowi wypadek mniejszej wagi i kwalifikując go z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,
- na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego za pozostałe przypisane mu czyny karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy i orzekł o kosztach procesu, przy czym zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca aktualnie skazanego M. P.. Zaskarżył wyrok w całości, zarzucając: „rażące naruszenie przepisów prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

I. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych psychiatrów

i psychologa, wyrażające się w ogólnikowym i w żaden sposób nieuzasadnionym stwierdzeniu, że znajdująca się w aktach sprawy opinia biegłych jest wystarczająca do poczynienia ustaleń faktycznych, bez jakiegokolwiek odniesienia się do formułowanego w apelacji zarzutu niepełności opinii, a to wobec wcześniejszego pominięcia przez biegłych u opiniowanego zmian organicznych mózgu oraz niedowidzenia jednoimiennego, które wskazywała dokumentacja medyczna dostarczona biegłym, jak i zawarcia w opinii nieprawdziwych informacji, tj. braku zmian organicznych w mózgu mimo, iż przekazana dokumentacja medyczna wskazywała zmiany w mózgowiu, tj. miejsca gliozy, zwapnienia, poszerzone naczynia, płyn od strony malformacji.

II. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak odniesienia się przez Sąd odwoławczy do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy od wyroku Sądu I instancji, ich pobieżną analizę z pominięciem ich rozwinięcia oraz nieustosunkowanie się w sposób wyczerpujący w uzasadnieniu wyroku do podnoszonych zarzutów:

1. przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów w stosunku do zeznań D. O., momentami sprzecznych, jak i A. B.. skutkujące pełną dowolnością ustaleń co do stanu faktycznego sprawy, z pominięciem dowodów obiektywnych i pominięciem przy wyrokowaniu dowodów korzystnych dla oskarżonego w postaci m.in. jego wyjaśnień oraz zeznań W. P.,

2. przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów w stosunku do oceny prowadzonej wobec oskarżonego interwencji, braku możliwości wypowiedzenia się po przyjeździe funkcjonariuszy na miejsce zdarzenia, ani odpowiedzenia na wersję zdarzeń przedstawioną przez D. O., zastosowania środków przymusu bezpośredniego, ich ilości, w tym skutkujących duszeniem oskarżonego i reakcją w postaci kopnięcia funkcjonariusz M. M..

III. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez wybiórczą i dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, która doprowadziła do przyjęcia winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu z pkt. I i II aktu oskarżenia, wyłącznie w oparciu o dowód z zeznań D. O. i A. B., pomimo licznych sprzeczności w zeznaniach tych świadków, które korespondują z możliwością zastosowania przez nich nadmiernej siły fizycznej wobec oskarżonego w trakcie jego

obezwładniania, zaistnieniem u A. B. ofensywnych śladów na dłoni oraz opuchniętej twarzy M. P., widocznych na nagraniu z kamery RAW funkcjonariusza Policji Ł. J. ”.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, jak również poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Zastępca Prokuratora Rejonowego Białystok - Północ w Białymstoku wniosła o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zaskarżając w całości wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku, obrońca nie uwzględnił treści art. 523 § 2 k.p.k., który stanowi, iż kasację na korzyść można wnieść w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Zatem w sytuacji, gdy wyrokiem wspomnianego Sądu M. P. został skazany za czyn z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę grzywny, kasację, która nie podnosiła uchybienia z art. 439 k.p.k., należało pozostawić bez rozpoznania jako niedopuszczalną z mocy ustawy. Takie rozstrzygnięcie, już wcześniej umotywowane, zostało zawarte w pkt 1. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2025 r., IV KK 295/24.

W pkt 2. tego postanowienia zawarto rozstrzygnięcie o oddaleniu kasacji w pozostałej części jako oczywiście bezzasadnej. Tłumacząc powody tego rozstrzygnięcia, w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że zarzut z pkt III skargi nie spełnia wymogu zarzutu kasacyjnego, bowiem w istocie nie jest skierowany przeciwko wyrokowi Sądu odwoławczego. W przypadku przypisanych skazanemu innych czynów niż czyn polegający na nielegalnym posiadaniu marihuany, tj. również czynów z pkt I i II aktu oskarżenia, Sąd ten nie przeprowadził własnej oceny dowodów, odmiennej od poczynionej przez Sąd meriti, jak też samodzielnie nie poczynił ustaleń faktycznych, a jedynie zaakceptował ocenę dowodów i ustalenia, które stanowiły podstawę orzeczenia Sądu Rejonowego. Zatem nie stosował przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. zasadniczo adresowanych do sądu pierwszej instancji i w konsekwencji nie mógł ich naruszyć (zob. postanowienia

Sądu Najwyższego: z dnia 14 lutego 2025 r., IV KK 516/24; 17 października 2024 r., I KK 348/24; 9 maja 2022 r., IV KK 360/21). W zarzucie jest mowa, że nieprawidłowa ocena dowodów doprowadziła do przyjęcia winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu (powinno być: czynów) z pkt I i II aktu oskarżenia, ale skarżący nie uwzględnił, że przyjęcie winy M. P. w zakresie tych czynów miało miejsce w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. O tym, że omawiany zarzut tylko pozornie sygnalizuje uchybienie Sądu *ad quem* przekonuje też sięgnięcie do treści apelacji. Jest widoczne, że zarzut z pkt III kasacji jest, mimo pewnej modyfikacji, tożsamy z zarzutem z pkt I.1 i 2 apelacji, w którym również kwestionowano ocenę dowodów i oparcie skazania M. P. za czyny z art. 190 § 1 k.k. i z art. 193 k.k. na zeznaniach świadków D. O. i A. B.

W zarzucie z pkt I podniesiono niezasadne oddalenie przez Sąd odwoławczy zgłoszonego przez obrońcę wniosku dowodowego. W takim razie niezrozumiałe jest twierdzenie, że w ten sposób obok naruszenia art. 201 k.p.k. (w zw. z art. 458 k.p.k.) doszło do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Wszak przepisy te nie mają nic wspólnego z sygnalizowanym uchybieniem, a ich naruszenie wchodzi w grę, gdy sąd drugiej instancji nie rozważy wszystkich zarzutów i wniosków wskazanych w środku odwoławczym, o czym jest mowa w zarzucie z pkt II.

Jest faktem, że na rozprawie w dniu 26 lutego 2024 r. na podstawie art. 201 k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 458 k.p.k. Sąd Okręgowy oddalił wniosek obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych psychiatrów i psychologa. Uznał bowiem, że cyt. „obrońca nie wykazał, by opinia sporządzona w przedmiotowej sprawie przez biegłych z SP ZOZ w C. (k. 170-199) była niepełna, niejasna lub by zawierała wewnętrzne sprzeczności, zaś dodatkowa dokumentacja medyczna, którą mieliby uwzględnić opiniujący (wynik badania MR z dn. 28.03.2022 r. oraz zaświadczenie okulisty z dn. 1.09.2023 r.) została wydana nie tylko już po dacie sporządzenia kwestionowanej przez obrońcę opinii, ale przede wszystkim w znacznym odstępie czasowym od samego czynu (odpowiednio 5 oraz 11 miesięcy od zdarzenia)”. Rzeczywiście, trudno mówić o nieprawidłowym sporządzeniu przez biegłych opinii datowanej 26.01.2022 r. z powodu nieuwzględniania przez nich dokumentów, które były wystawione później. Ale

gdyby wspomniana dokumentacja zawierała istotne nowe informacje, można by mówić o uchybieniu Sądu, polegającym na odstąpieniu od aktualizacji opinii wcześniej sporządzonej. To uchybienie jednak nie zaistniało, bowiem z obszernej opinii sporządzonej przez biegłych wynika, że znali oni okoliczności, o których była mowa we wspomnianych dokumentach. Dysponowali obszerną dokumentacją medyczną sporządzoną w związku z wcześniejszymi pobytami M. P. w szpitalnych oddziałach psychiatrycznych. Odnotowano w niej m.in. cyt. „tętniczo-żylne wady rozwojowe naczyń mózgowych. Malformacja tętniczo-żylna lewej okolicy skroniowej” (k. 175, podobnie k. 179 i 180), zaobserwowanie objawów zaburzeń osobowości z ustaleniem podłoża tych zaburzeń w postaci organicznego uszkodzenia OUN, potwierdzonego badaniami dodatkowymi (k. 176). W czasie obserwacji skazanego w toku postępowania prowadzonego w niniejszej sprawie również przeprowadzono badanie z rozpoznaniem wspomnianej malformacji tętniczo-żylnnej w okolicy skroniowej (k. 185). Wbrew twierdzeniu obrońcy, biegli nie zamieścili w opinii „nieprawdziwych informacji, tj. braku zmian organicznych w mózgu”. Wyrazili jedynie pogląd co do rozmiaru tych zmian, wskazując (k. 195), że „obecność nasilonych zmian organicznych w OUN wykluczałaby możliwość wykonywania tego typu pracy”, która „wiąże się z dobrą orientacją w przestrzeni, terenie, sprawnym i szybkim przemieszczaniem się rowerem” (M. P. podał, że przy użyciu roweru dostarczał zamawiającym posiłki). Biegli zwrócili też uwagę, że „na komisji lekarskiej dostał kategorię A, został zakwalifikowany do zasadniczej służby wojskowej”. Trudno przyjąć, że ułomność narządu wzroku (niedowidzenie jednoimienne) mogłaby prowadzić do zmiany opinii w aspekcie zdolności sprawcy do ponoszenia odpowiedzialności karnej (art. 31 k.k.). Nie sposób też uznać, mając w polu widzenia wspomniane orzeczenie wojskowej komisji lekarskiej oraz deklarowaną przez skazanego ulubioną formę aktywności (jazda na rowerze – k. 183, 193), by wspomniana wada znacząco wpływała na funkcjonowanie M. P. Należy też odnotować, że Sąd Okręgowy również w pisemnych motywach wyroku wnikliwie odniósł się do kwestii związanych z prawidłowością sporządzonej w sprawie opinii sądowo-psychiatrycznej, m.in. akcentując, że biegli dysponowali obszerną dokumentacją medyczną dotyczącą skazanego, w której odnotowano, iż

stwierdzono u niego malformację tętniczo-żylną naczyń mózgowych oraz uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego.

Zarzut z pkt 2 kasacji w sposób mało klarowny sygnalizuje uchybienie Sądu odwoławczego, nie jest bowiem jasne, czy ma ono polegać na braku odniesienia się tego Sądu do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy, czy na nieustosunkowaniu się do nich w sposób wyczerpujący. W obu przypadkach zarzut ten nie jest zasadny, bowiem Sąd *ad quem* nie pominął żadnego z zarzutów apelacji, jak też odniósł się do nich w sposób spełniający wymóg art. 433 § 2 k.p.k. Zatem twierdzenie o nieustosunkowaniu się do zarzutów w sposób „wyczerpujący” w istocie nie tyle wskazuje na rażące naruszenie tego przepisu przez Sąd *ad quem*, ile jest przejawem dezaprobaty skarżącego wobec niepodzielenia zarzutów przez Sąd drugiej instancji. W rzeczywistości Sąd ten należycie wytlumaczył, dlaczego uznał za mieszczącą się w granicach art. 7 k.p.k. ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd *meriti*, w tym uznającą za wiarygodne zeznania D. O. i A. B., a odrzucającą wyjaśnienia skazanego i zeznania jego ojca W. P.. W tym względzie, odstępując od przytaczania wywodów zawartych w obu pismach, można odesłać skarżącego do uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego (s. 11-12) oraz do odpowiedzi prokuratora na kasację. Celowe będzie jednak przypomnienie, że Sąd *ad quem* zwrócił uwagę, iż odnośnie czynów z pkt I i II aktu oskarżenia cyt. „konkurowały ze sobą dwie skrajnie różne relacje”, zaś Sąd *meriti* w sposób przekonujący wytlumaczył „dla jakich względów to relacja pokrzywdzonego w połączeniu z pozostałymi dostępnymi w tej sprawie informacjami wynikającymi m.in. z zeznań dwójki interweniujących funkcjonariuszy, ale również dowodu z zapisu początkowej fazy interwencji oddaje faktyczny charakter zdarzenia oraz to co było jej bezpośrednim powodem”. Słusznie zaznaczył również, że „skarżący nie zdołał wykazać nieracjonalności, czy dowolności w tym rozumowaniu”.

Gdy chodzi o występki, których skazany dopuścił się na szkodę funkcjonariuszy Policji (pkt II. 2 kasacji), to obrońca zdaje się sugerować, że określone zachowanie skazanego wobec funkcjonariuszy Policji było usprawiedliwione faktem nieprawidłowego, nadmiernie przemocowego przeprowadzania przez nich interwencji na miejscu zdarzenia. I w tym względzie w sposób prawidłowy wypowiedział się Sąd odwoławczy (s. 6-9 uzasadnienia wyroku), nadto nasuwa się

spostrzeżenie, że skarżący pomija, iż M. P. przyznał się do popełnienia wspomnianych czynów, deklarując żal z powodu swojego zachowania [„Chciałbym przeprosić policjantów (...). Zacząłem obrażać policjantów i kopnąłem policjantkę i bardzo tego żałuję. Nie wiem czemu tak zrobiłem” – posiedzenie Sądu w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania - k. 85; „nie przyznaję się do popełnienia dwóch pierwszych zarzucanych mi czynów, a do wszystkich pozostałych przyznaję się i tego bardzo żałuję. (...) Chciałbym jeszcze raz przeprosić obecnego tutaj policjanta” – rozprawa - k. 357]. Należy też zaznaczyć, że wbrew twierdzeniu obrońcy, w wyjaśnieniach skazanego nie pojawiło się twierdzenie, iż kopnął funkcjonariuszkę Policji w reakcji na zastosowanie wobec niego środków przymusu bezpośredniego, co zresztą nie nakazywałoby uwolnienia go od odpowiedzialności.

Z tych względów, Sąd Najwyższy w pkt 2 części dyspozytywnej postanowienia orzekł o oddaleniu kasacji „w pozostałej części”, tj. nieobejmującej skazania za czyn z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jako oczywiście bezzasadnej. Zawarte w pkt 3 rozstrzygnięcie o zwolnieniu skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego znajduje oparcie w art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. i wynika z podzielenia stanowiska Sądu odwoławczego co do trudnej sytuacji majątkowej skazanego.

[J.J.]